ΠΕΝΝΙΣΘ Γ' ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΧΤΗΣ

Μὲ ξεχωριστὴ χαρὰ λάβαμε ἀπὸ τὸ Παρίσι μιὰ ἀντιπόκρισή, ἕνα λουλουδάκι, τοῦ μεγάλου μας δασκάλου τοῦ κ. Ψυχάρη. Ὁ διαλεχτός μας συγγραφέας μᾶς εἶχε τιμήσει τώρα καὶ κάμποσους μῆνες μὲ κεῖνο τὸ διαλεχτό του τὸ δημοτικὸ «Ἡ ἱστορία ἑνὸς τσιγάρου» Ὕστερα μᾶς ξεχάσε τάχα; Τώρα μᾶς θυμήθηκε. Μὲ εὐκαιρίαν τὴν τὸ δημοσιεύουμε.

Περνῶντας ἀπὸ τὴ πόλη μας ὁ κ. Φωκάντος ἵδρυσε τὴ Χριστιανικὴ Ἀδελφότη τῶν Νέων, καὶ σταμάτησε πρωτωρινὸ Δημοτικὸ Συμβούλιο ὥστε νὰ γραφτοῦνε κι' ἄλλοι συνδρομητές. Ὁ σκοπὸς τῆς ἕνωσεις εἶναι ἱερός. Σκοπεύει τὴ καλλιτέρεψή μας. Ἂς γραφτοῦμε ὅλοι!

Μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ τελειωμοῦ τοῦ α' ἐξάμηνου πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀπολύτες τοὺς φίλαναγνώστες(;) μᾶς γυρίσαν τὸ φύλλο. Τὸ κάμαν πολὺ καλὰ· ἡ δεκαπεντάδρακμη συνδρομὴ τῆς δεύτερης ἑξαμηνιᾶς θὰ φορτώση τὸ πορτοφόλι τους. Εὐτυχισμένα ὑπάρχουνε καὶ ἀνθρώποι ποὺ μᾶς ἐκτιμοῦνε. τὸ δείχνει τὸ γράμμα τοῦ «φίλου μας».

Ὁ «Διάβολος» ποὺ στάλθηκε ἀπὸ τὸ Μ.Π. δὲν ἐγκρίθηκε.

ΕΝΔΓΡΑΜΜΑ

Ἀγαπημένοι μου.

Μ' ἐνδιαφέρο ποὺ ὁλοένα καὶ μεγαλώνει παρακολουθῶ τὴ δράση σας. Πιστεύω ἀντράταχτα πὼς θὰ μποροῦσα νὰ πῶ **ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΜΕ** *γιατὶ, ὅσο τοὐλάχιστο κατηλαβαίνω, ὅλοι μὲ ἀμοίραστο ἐνδιαφέρο κυττοῦν τὴ δράση τῆς φιλότιμης συντροφιᾶς σας.*

Φιλότιμης ναὶ! Γιατὶ χωρὶς τὴν ἐλάχιστη ἀπόβλεψη στὸ ὑλικό μέρος —τῶχω ὁ ἴδιος ἐξακριβώσει —προσπαθήσατε νὰ διατηρήσετε τὴν «Ἀθηνά».

Φιλότιμο λοιπόν! Αὐτὸ ναι ποῦ σᾶς διατηρεῖ καὶ σᾶς διατήρησε! Ὅσο συλλογοῦμαι πὼς ἄλλα περιοδικὰ Κρητικὰ ναυαγήσανε τὸ πολὺ στὸν τρίτο μῆνα τῆς ἔκδοσής των —καὶ ξέρομε Χρυσαλίδα Ἐθνικὴ ζωή, Ἀναμόρφωση Χαρά, κ. λ.—σᾶς θαμμάζω καὶ περιφανεύομαι γιὰ τό Ρέθεμνος ποὺ μπόρεσε νὰ βάλη γυαλιὰ στσ' ἄλλες πόλες.

Εἶν' ἀληθινό πὼς ἐμεῖς οἱ Κρητικοὶ ἔχουμε δὲ ξέρω κατιτί τό ζωηρό, τό ἀκούραστο—τὸ ἀδιάπτωτο, νά! —ποὺ δὲ τῶχουν οἱ ἄλλοι τόποι. Δὲν εἴμαασε ἄψε—σβῦσε! Ὄχι! Εἴμαστε ἀδιάπτωτοι, ἐπίμονοι. Καὶ καρτωθώνουμε κεῖνο ποὺ θέλομε. Εἶναι φυσικό αὐτό τό ἐπίμονο τοῦ χαρακτήρα μας νά βρίσκεται πειότερο στοὺς νέους κι' ἀπό τοὺς νέους πειότερο στοὺς Ρεθεμιώτες. Μᾶς τό ἀποδεῖξαν τά πράμματα: δὲ σηκώνει αμφισβήτηση.

Μέσα στά διάφορα ψευτονόματα σας διακρίνω νέους μὲ θέληση, μὲ ἐπιμομὴ, μὲ κουράγιο. Ἂν ἀρχινοῦσα καὶ νά λέω γιατὶ αὐτοὶ οἱ νέοι μοῦ ἐμπνέουνε ἐμπιστοσύνη γιὰ τό μεγάλο τους τὸ κουράγιο δὲ θὰ τέλευα! Εἶναι τόσες πολλές ἢ περίστασες ποὺ τ' ἀποδεῖξαν καθένας μὲ τό ξέχωρο τό τρόπο του. Καὶ τό σπουδαιότερο δὲ σᾶς λείπει! Ἡ ὁμόνοια κι' ἡ ἀδερφωσύνη. Τὴν ἔχετε, κι' αὐτός εἶναι ὁ πρῶτος συντελεστὴς τσ' ἐπετυχίας.

Ἔχετε καὶ τὴν ἐχτίμηση μας!

Ὅλους λοιπό τσὴ συντελεστές τοὺς ἔχετε μὲ τό μέρος σας γιατὶ σᾶς βοηθᾷ ἡ θέληση ἡ γερὴ!

Βαδίσετε λοιπόν μ' ὅλο καὶ καινουργιεμένες δόναμες κι' ἀντλήσετε ἀπό τῆς νέες τῆς προσπέθειες σας νέο θέρος!

Νᾶστε βέβαιοι πῶς ἡ εὐγνωμοσύνη μας —τῶν σιντοπιτῶν —θά σᾶς ἀκλουθάει παντα!

Ἀντιλαμβανόμαστε τὴν εὐγενικια σας πεθυμιὰ καὶ θα σᾶς ὑποστηρίζουμε παντα.

Ἕνας φίλος σας.

Σ.Α. Δέν ἦταν ἀναγκη ὁ φίλος μας να βαλη τόνομα του στό ἐνθαρρυντικό αὐτό γραμμα. Τό ἔκαμε πολὺ καλα!

Μέσα στὴς τρεῖς λέξες τῆς ὑπογραφῆς του νειώθουμε καὶ καθένα ἀπό κείνους ποὺ μᾶς διαβαζουν. Τόν εὐχαριστοῦμε γιὰ τα καλά τουτά λογια.

Στοῦ Γεωρβασάκη ἔφταξε ἡ μηνιαία ἀποστολὴ τῶν Γαλλικῶν βιβλίων

ΔΗΓΗΜΑ

ΣΤΟΝ ΗΡΙΔΑΝΟ ΤΟΝ ΠΑΝΟ

ΤΟ ΛΟΥΚΕΤΟ ΤΗΣ ΘΥΜΗΣΗΣ

Ἦταν μιὰ καλοκαιριάτικη βραδυὰ τοῦ Ἰούνη. Καθισμένοι ἐμεῖς στὸ κιόσκι τοῦ φίλου μου τ' ἀπόμαχου τοῦ συνταγματάρχη, μιὰ παρέα ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ τῶν φύλων, ἀπολαμπερίζαμε. Ἕνας δημοσιογράφος, ἕνας δικηγόρος ποὺ παραπηδημοῦσε στὴ πόλη μας καὶ ποὺ μαζὺ του εἴχαμε συδεθῆ γιὰ τὴ καλὴ του τὴ συντροφιὰ, ἕνας παππᾶς, κουνιάδος τοῦ συνταγματάρχη, κι' ἡ ἀδερφὴ του ποὺ κουνιώτανε πάνω στὸ κάθισμα της σὰ νὰ λίκνιζε κάποιο παληὸ ὄνειρο πού, ἀλλοῖ, τὰ χρόνια τὰ διαβαβάρικα δὲ πραγματώσανε.

Ἤμαστε ἡ τιχτικὴ παρέα ποὺ σὲ κεῖνο τὸ κιόσκι βρισκάμε ὅλοι ἀληθινὰ τὴ ξεκούραση ὕστερα ἀπ' τὴν ὁλήμερη ζέστη καὶ κόπωση.

Κεῖνο τὸ βράδυ μάλιστα—Σαββατόβραδο ἦταν—ὅλοι μας εἴμαστε ὁλόψυχα μαζεμμένοι στὸ παραλιακὸ τὸ κιόσκι. Ἕνα ἀλαφρὸ ἀεράκι φούσκωνε τὴ θάλασσα κάνοντάς την νὰ ξεψυχᾷ φλύαρη κάτω στὰ παληὰ μουράγια, στὰ πόδια μας σκεδὸν. Τὰ στήθια μας φουσκώναν ἡδονικὰ ἀνασαίνοντας τὴ δροσερὴ ἀπνοοῦλα ποὺ μᾶς χάδεβε τὰ μαλλιὰ καὶ ποὺ μᾶς ἔκανε--δὲ ξέρω γιατὶ—νὰ σιωπήσουμε σὰ νὰ θαμμάζαμε τὴν ὥμορφη κολοκαιριάτικη βραδυά. Κανεὶς δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα του νὰ μιλήση κι' ἡ δυσαρέσκεια τοῦ οἰκοδεσπότη φανερωνόταν μὲ κάτι ἀνυπόμονα κινήματα ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ συγκρατήση. Ἐνόμιζε—ἀλήθεια τὸ παθαίνει κανεὶς κάποτες;—πὼς ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ κεῖνη τὴν ἀφασία ποὺ μᾶς εἶχε πιάσει ὅλους καὶ ποὺ δὲ τέλευε ἀγνάντια στὴς προσπάθειες του—χλωρὰ τὰ προσανάμματα στὴ φωτιὰ—..

Ἤθελε νὰ ἀνοίξη κάποια κουβεντα. Ξάπλωσε τὸ χέρι του καὶ πῆρε ἀπὸ τὸ κοντινὸ γραφεῖο μιὰ ἀνθολογία. Τὴν ἄνοιξε τυχαία κι' ἀνοίγοντάς την ἔπεσε τὸ μάτι του σέ κάποιο τραγοῦδι τοῦ Sully Prudomme «Τὰ κορμιὰ κι' ἡ ψυχές».

Ἄρχιξε ἀργὰ—ἀργὰ νὰ διαβάζη. ἡ ἀπαγγελία ἐπιβλητικὴ, μεμεγαλόπρεπη. Εἶχε δὲ ξέρω τί τό